

Faig atenció a les pistes d'actuació que se'm proposen: estar alerta, no deixar-se enganyar, no espantar-se, ocasió de donar testimoni, no preparar la defensa, rebre eloqüència i saviesa, perseverança. M'aturo una estona en cada pista suggerida. Valoro com la puc dur a terme aquesta setmana en la meva realitat més propera i concreta. En faig llista en una primera columna: aquell amic malalt, el qui acaba de rebre l'acomiadament laboral, la que trobo cada vespre dormint al carrer, l'acusació per implicar-me en campanyes d'habitatge solidari, la menystinença per proposar formes de vida més sostenibles, el rebuig per promoure activitats d'aula que qüestionen consciència social.... A la següent columna, hi registro la pista d'actuació concreta en la clau del que se'm proposa: què faré per donar testimoni? A la tercera, busco el senyal, la icona, l'emotivó, el gest de la mà, que m'empeny a posar-me en línia de sortida i deixar-me moure per l'amor. Cerco les pistes d'actuació per mantenir-me enmig dels embats, amb perseverança.

"Per poder caminar en temps convulsos calen dues referències vitals gravades al cor: que el vel del Temple s'esquinçà pel mig i que només podem caminar per la vida amb Ell, deixant-nos conduir pel seu Esperit de fortalesa"

(Toni Català, s.j.)

"Sólo el amor"
Silvio Rodríguez

En diàleg amb el Senyor, sento com la meva vida és ara i aquí per donar testimoni de la seva Presència. Més amb els fets que amb les paraules, demano trobar el gest, el senyal i el fet que em mogui a estimar quan van maldades, i actuar amb perseverança. Contemplo en què reconec la seva Presència i què m'encén el cor ara i aquí. M'hi dispo amb el Pare nostre.